

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **G. A.**, nar. X, státní příslušnost Kyrgyzská republika, t. č. bytem X, zastoupené JUDr. Milanem Paláčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní č. 27, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2008 č. j. OAM-633/VL-07-11-2008, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokáta **JUDr. Milana Paláčka se určuje částkou 15.981,- Kč** a bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12.9.2008 č.j. OAM-633/VL-07-11-2008 žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný za nepochybně prokázáno, že důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu byly obavy z neznámých osob, patrně členů kriminálních struktur a snaha o legalizaci dalšího pobytu v České republice. Tyto důvody nelze podřadit pod důvody uvedené v ust. § 12 zákona o azylu, a proto žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu, ve které napadla rozhodnutí v celém rozsahu. Dle žalobkyně žalovaný v řízení porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46, včetně ust. § 34 odst. 1 a 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Na výzvu krajského soudu pak žalobkyně doplnila prostřednictvím ustanoveného právního zástupce svou žalobu tak, že ze skutečností tvrzených žalobkyní v průběhu správního řízení lze učinit závěr o tom, že jí hrozí v Kyrgyzská republika mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, a to ze strany příslušníků podsvětí, konkurenční bandy a nepřátel jejího druha. Také lze učinit závěr, že žalobkyně z důvodů uvedených v § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu není ochotna využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Nedílnou součástí rozhodnutí podle § 16 odst. 1 zákona o azylu musí být také rozhodnutí o udělení nebo neudělení doplňkové ochrany žadateli. Jestliže žalovaný tak ve svém rozhodnutí neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a mělo by být pro tuto nepřezkoumatelnost zrušeno.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 30.9.2008 uvedl, že žalobkyně ve své výpovědi nesdělila žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly pronásledování její osoby podle ust. § 12 zákona o azylu či nasvědčující hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a téhož zákona, a proto žalovaný její žádost zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na to, že žalobkyně v zemi původu měla obavy z jednání kriminálních struktur. Tyto potíže však nijak neřešila a o pomoc kompetentní orgány nepožádala. Protože žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádné okolnosti podřaditelné vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, nedospěl žalovaný k závěru, že by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Krajský provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12.9.2008 č.j. OAM-633/VL-07-11-2008 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 2.9.2008 odpověděla na otázku, z jakých důvodů opustila svou vlast to, že se v roce

2007 seznámila s jedním mužem, se kterým chodila od listopadu téhož roku a asi měsíc poté se dozvěděla, že je členem nějaké skupiny banditů. Někdy v březnu 2008 jí sdělil, že má nějaké potíže a bude muset odjet, a že možná ona bude muset odjet také, aby neměla problémy. Od dubna 2008 je nezvěstný. Žalobkyní od té doby nikdy osobně ani telefonicky nevyhrožoval, pouze poznala, že ji někdo sleduje. Před jejich domem stálo často auto bez značek s tónovanými skly. Když se jí naskytla možnost odjezdu do České republiky, využila toho. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobkyně uvedla, že jí hrozí nebezpečí smrti, jelikož byla známou člověka, který byl členem kriminálních struktur. Pozorovala neustále pronásledování poté co její známý zmizel. Z obsahu správního spisu dále krajský soud zjistil, že dne 3.9.2008 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru vyplývá, že žalobkyně uvedla stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jako výše uvedené. K tomu dodala, že když začala mít pocit, že je sledována, obávala se, že by mohlo dojít k újmě a domnívala se, že ji pozorovali příslušníci podsvětí konkurenční bandy či nepřátel jejího druha. O pomoc však nepožádala žádné státní orgány, a protože chtěla již rok předtím vycestovat jako turistka do České republiky, využila vyřízeného víza a vlast opustila. K dotazu uvedla, že v zemi původu neměla žádné problémy se státními orgány.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu v platném znění.

Z pohledu srovnání důvodů, které žalobkyně uváděla v původním správním řízení a které uváděla v tomto řízení se v daném případě krajský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného v tom, že důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany spočívající v obavách z neznámých osob, patrně členů kriminálních struktur a ve snaze legalizovat svůj další pobyt v České republice nelze považovat za důvody podřaditelné pod ust. § 12 zákona o azylu. Jak vyplývá z obsahu připojeného správního spisu žalovaného, s žalobkyní byl proveden první pohovor dne 2.9.2008, při němž uvedla, že v lednu 2007 se seznámila s jedním mužem a asi měsíc poté se dozvěděla, že je člen nějaké skupiny banditů. Někdy v březnu 2008 jí řekl, že má nějaké potíže, že bude muset odjet a že bude muset odjet i žalobkyně, aby neměla problémy. Žalobkyni jednou vezl domů taxikář, kterého prosila, aby se šel podívat, zda na ni nikdo nečeká. Taxikář se vrátil a řekl jí, že tam je jeden člověk a odvezl ji ke kamarádce. Před jejich domem často stálo auto bez značek s tónovanými skly. Žalobkyně odjela do ČR s cílem, že zde požádá o azyl, aby zde mohla žít. Stejný důvod uvedla žalobkyně do vlastnoručně psaného prohlášení i v rámci pohovoru provedeného k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3.9.2008. Z uvedeného je tedy zcela jednoznačné, že žalobkyně v rámci správního řízení skutečně uváděla důvody, které nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Také co se týče potřeby legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky, pak právní úpravu obsahuje zákon č. 326/1999 Sb. v platném znění, jehož institutů mohla žalobkyně využít, přičemž tyto právní instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany.

Krajský soud se rovněž neztotožňuje s žalobní námitkou žalobkyně vznesenou v doplnění žaloby prostřednictvím ustanoveného právního zástupce spočívající v tom, že žalobkyni hrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení se udělí cizinci doplňková ochrana, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož se státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodního závazky České republiky. Žádný z těchto uvedených důvodů ovšem žalobkyně ani v průběhu celého správního řízení ani tohoto přezkumného řízení soudního neprokázala ani neuváděla. Mezi tyto důvody rozhodně není možno podřadit, že „žalobkyni hrozí v Kyrgyzské republice mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ze strany příslušníků podsvětí konkurenční bandy, nepřátelů jejího druha“. Žalobkyně ostatně proti této hrozbě nevyužila žádných zákonných legálních prostředků ochrany, což sama při pohovoru realizovaném žalovaným uvedla. Za situace, kdy žalobkyně v průběhu správního řízení jak shora uvedeno neuvedla žádnou okolnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 14a zákona o azylu, nebylo povinností žalovaného rozhodovat o udělení nebo neudělení doplňkové ochrany žalobkyni, jak se domnívá v doplnění žaloby ze dne 1.12.2009. Ostatně žalovaný se otázkou udělení či neudělení této doplňkové ochrany zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí se závěrem, že žalobkyně neuvedla žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit, a že proto nedospěl k závěru, že by žalobkyni hrozilo nebezpečí této vážné újmy z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které podle § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal.

Ustanovenému advokátu žalobkyně byla přiznána odměna za právní zastoupení žalobkyně v rozsahu čtyř úkonů právní pomoci a čtyř režijních paušálů (4 x 2.100,- Kč + 4 x 300,- Kč, tj. 9.600,- Kč), a to v souladu s ustanovením § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění. Dalšími náklady bylo cestovné osobním automobilem právního zástupce žalobkyně z Prahy do Ostravy a zpět při počtu 770 ujetých km, v sazbě náhrady 3,70/km, při spotřebě benzínu 7,4litrů/100 km a ceně

33,90 Kč za jeden litr, tj. celkem 4.871,- Kč a připočtením 1.600,- Kč náhrady za ztrátu času, činí výše cestovného 6.381,- Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů právního zastoupení 15.981,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 20. října 2011

**Samosoudce:
JUDr. Petr Indráček**